

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 101/02-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. júla 2002 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. P., CSc., N. Z., zastúpeného advokátom JUDr. J. D., N. Z., vo veci porušenia základného práva upraveného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Nové Zámky č. k. 9 Er 1244/01-64 zo 14. januára 2002 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. P., CSc., o d m i e t a pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. júna 2002 doručená sťažnosť Ing. M. P., CSc., N. Z. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. D., N. Z., ktorou namietal porušenie jeho „základného práva na súdnu ochranu“ podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), resp. porušenie práva sťažovateľa „na prerokovanie jeho vecí“.

Porušenie namietaného základného práva mal spôsobiť Okresný súd Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. 9 Er 1244/01-64 zo 14. januára 2002, ktoré nadobudlo právoplatnosť 26. apríla 2002, ktorým nebol sťažovateľ oslobodený od povinného zaplataenia súdneho poplatku za jeho námietky k nariadenému výkonu exekúcie, v ktorej bol sťažovateľ povinným subjektom.

Sťažovateľ okresnému súdu vytýkal to, „že za účelom rozhodnutia o návrhu sťažovateľa na jeho oslobodenie od súdneho poplatku za námietky proti exekúcii neskúmal jeho pomery pre účely § 138 ods. 1 O. s. p., čo je v rozpore s

a) čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky o práve na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov a

b) čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd o práve na prejednanie jeho vecí“.

Sťažovateľ žiadal, aby „v súlade s čl. 48 ods. 2 a čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky Ústavný súd Slovenskej republiky o sťažnosti v ústavnoprávnej veci sťažovateľa: Ing. M. P., CSc., zamestnanie: podnikateľ, bydlisko: N. Z., zástupca: JUDr. J. D., advokát, N. Z., na štátny orgán: Slovenská republika - Okresný súd Nové Zámky, Nové Zámky, Rákocziho 15, za porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, sťažnosti vyhovel a takto rozhodol:

Uznesením Okresného súdu Nové Zámky č. k. 9 Er 1244/01-64 zo dňa 14. 1. 2002 bolo porušené právo sťažovateľa na prerokovanie jeho vecí.

Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Okresného súdu Nové Zámky č. k. 9 Er 1244/01-64 zo dňa 14. 1. 2002 zrušuje.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 250.000,- Sk“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh (sťažnosť) predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nie je ústavný súd príslušný, návrhy, ktoré nemajú predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť bez ústneho pojednávania.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že okresný súd napadnutým rozhodnutím porušil jeho právo na prerokovanie veci chránené čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu jedným z dôvodov odmietnutia návrhu (sťažnosti) je jeho zjavná neopodstatnenosť, ktorú možno vysloviť v prípade, ak ústavný súd nezistí priamu príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal navrhovateľ. O zjavnej neopodstatnenosti podnetu možno hovoriť vtedy, keď namietaným

postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený podnet je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na konanie (napr. I. ÚS 24/98, I. ÚS 66/98, II. ÚS 70/99).

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Ústavný súd je podľa ustanovenia § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone (medzi ktoré posudzovaný prípad nepatrí). Vzhľadom na obsah sťažnosti a najmä na jej petit vychádzajúc zo zmyslu a účelu ustanovenia čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým súdnym rozhodnutím a namietaným eventuálnym porušením označeného základného práva, reálnosť ktorého by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Pokiaľ navrhovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd už vo veci sp. zn. I. ÚS 24/00 uviedol, že povinnosť zaplatiť súdny poplatok nemožno v princípe podriadiť pod spor o občianskych právach a záväzkoch podľa citovaného článku dohovoru, tak ako sú tieto spory interpretované Európskym súdom pre ľudské práva, preto priame uplatnenie záruk práva na spravodlivý proces, ktoré tento článok ustanovuje, tu neprichádza do úvahy.

Z vyššie uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku jeho rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júla 2002